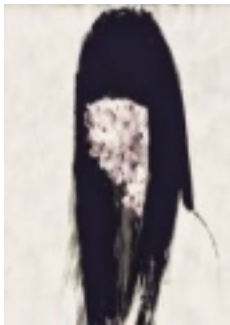

Tây Khê Tạt Trở

Contents

Tây Khê Tạt Trở	1
1. Phần 1	1
2. Phần 2	5
3. Phần 3	9
4. Phần 4	10
5. Phần 5 (hết)	14

Tây Khê Tạt Trở

Giới thiệu

Bài này nghiêm khắc mà nói là một hệ liệt, là một quyển sách do N cố sự tạo thành. Từng cố sự tron

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-khe-tap-tro>

1. Phần 1

Mộng thực (thượng)

Thang Kiệt vẫn nhìn chăm chăm chuỗi số có chút quen thuộc nọ thật lâu, trong lòng một phen tranh đấu, cuối cùng vẫn nhắc lên. Không ngờ là đứa bạn chí cốt đã ba năm không gặp gọi tới.

Bạn chí cốt ba năm trước đây không nói một lời bỏ đến Bắc Mỹ, ngay từ đầu Thang Kiệt còn tưởng rằng y đã mất tích, sau lại nghe các bạn học khác giải thích mới biết được y đi du học. Chuyện này mọi người đều biết, duy chỉ mình hắn là mù mờ, ngay lúc đó tâm tình rất phức tạp.

Ba năm, bạn chí cốt một mình ở tây bán cầu rất cuộc không chịu nổi tịch mịch, đã về nước.

Hai người cách đường dây điện thoại nói chuyện một trận, cuối cùng hẹn đúng 7 giờ tối quán Vân Thiên trên đường Rạng Đông gặp mặt.

Nóng lòng nhìn thấy thành quả cải tạo sau ba năm của đứa bạn, Thang Kiệt ra khỏi nhà từ sớm, trời còn chưa sụp tối đã chiếm một chỗ ngồi tốt trong quán.

Một ly nước uống suốt đến 8 giờ, tên bạn chí cốt vẫn chưa xuất hiện, trong lòng Thang Kiệt có chút nôn nóng, nhưng vừa nghĩ tới đường xá từ sân bay đến nội thành xa xôi, thời gian này tắc đường cũng bình thường, huống chi máy bay cũng có thể bởi vì lý do gì đó mà trì hoãn cất cánh, có lẽ nên gọi trước chút gì đó dần bưng.

Một phần bánh socola đen lót dạ, lại thêm một khối Haagen Dazs (Tiêu: một loại bánh kem lạnh), ánh mắt mấy phục vụ viên bên cạnh nhìn hẩn cuối cùng cũng bình thường một ít. Lúc này điện thoại vang lên, là tên bạn chí cốt gọi tới.

“Nhóc Kiệt...”

Thang Kiệt cắt đứt lời y, “Sao cậu còn chưa đến? Hiện tại đang ở đâu đó?”

“Con mẹ nó còn không biết xấu hổ mà rống tở! Cậu thật là mỗ quạ đen! Lão tử hiện tại bị cách ly rồi!”

“Cái gì?”

“Tở nói cậu mỗ quạ đen á! Phi cơ của lão tử bỗng chốc đã bị cách ly theo dõi!”

“Ồ...” Bất mãn ban đầu của Thang Kiệt tựa như một quả bóng hơi bị kim chích, thoáng cái liền xẹp xuống.

“Lão tử khỏe mạnh như vậy làm sao có thể nhiễm thứ virus cúm A vút đi kia chứ! Con mẹ nó! Thật muốn đánh người! Vô duyên vô cớ lại giam tở một tuần!”

“Vậy cậu còn chưa đến?”

“Tở thật sự muốn đến, nhưng cậu nói xem tở còn có thể đến sao? Điện thoại di động vừa mới được trả lại đó!”

“Được rồi, đừng nóng. Có muốn tở tới thăm cậu không?”

“Được! Đến bệnh viện truyền nhiễm! Cậu cứ nói cậu cũng tiếp xúc với người mắc thứ virus cúm A vút đi kia!” Lửa giận của thằng bạn chí cốt cuối cùng cũng tiêu tan chút ít.

Buổi sáng Thang Kiệt bắt quả chỉ nói đùa, bảo y cẩn thận bị cách ly, không ngờ tới thật đúng là nói đại thành thật, trên chuyến phi cơ nọ của tên bạn chí cốt quả thật xuất hiện một người tình nghi mắc virus cúm A. Thời gian gần đây virus cúm A khiến tâm lý người dân hoảng loạn, vì sự an toàn sinh mệnh của toàn bộ nhân loại, một vài nhóm bệnh nhân bị nghi ngờ đã tiếp xúc với virus đều bị cách ly cũng không có gì đáng trách, chỉ là khi loại vinh quang đặc biệt này hạ cố đến trên người mình hoặc trên người thân bằng hảo hữu sẽ không làm sao cười nổi nữa.

“Ngày mai tới sẽ tới thăm cậu nhé, cậu ở phòng bệnh nào?”

“Quên đi, cậu mỗi ngày gọi điện cho tở giải sầu là tốt rồi. Tiện nghi cho cậu quá rồi.”

....

“Cậu ngủ sớm đi, nhanh chút điều hòa lại việc lệch múi giờ.”

“Được. Bye.”

“Ừ, Bye.”

Thang Kiệt cứ như vậy nghe y oán giận hơn một tiếng đồng hồ, pin điện thoại rốt cuộc kiên trì không nổi nữa, phát ra nhắc nhở, cho phép hẩn tìm một cái có để cúp điện thoại.

Xoa xoa tai phải do thời gian dài dán vào ống nghe mà tê dại, rồi ấn lên huyết thái dương, gọi phục vụ đến thanh toán hóa đơn.

Quán Vân Thiên trước đó đông như trẩy hội hiện giờ đã vắng vẻ ảm đạm, Thang Kiệt đứng dậy nhìn một vòng quanh quán, ánh mắt lại rơi xuống ghế ngồi đối diện mình, nơi đó chẳng biết khi nào đã có thêm một người đàn ông trẻ mang bệnh trạng.

Nam tử mặc một thân áo lãnh tụ màu xanh đen, cúi đầu không biết đang lẩm bẩm gì đó, quái dị nói không nên lời.

Rõ ràng mới rồi ghế còn không có người ngồi sao lại mọc ra thêm một tên như vậy? Hơn nữa tựa hồ không ai trong ngăn ngồi vài giây đồng hồ như vậy đã vào trong quán. Chẳng lẽ là từ chỗ ngồi khác sang? Trong quán hiện tại nhiều chỗ trống như vậy tại sao một mực muốn ngồi đối diện mình? Bản thân chỉ vừa đảo mắt nhìn quanh vài giây như vậy cũng không nhìn thấy người nào đi lại trừ nhân viên phục vụ nha! Chẳng lẽ là...

Làm sao có thể!

Thang Kiệt tựa hồ bị một cỗ sức mạnh không cho phép phản kháng ấn về chỗ ngồi, hiệu kỳ đánh giá nam tử bệnh trạng quái dị, đồng thời cố gắng đem ý nghĩa không thực tế trong đầu xóa đi.

Nam tử dường như cảm ứng được ánh nhìn chăm chú của Thang Kiệt, chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt chỉ có tròng trắng, xé ra một nụ cười khiến người ta rợn tóc gáy, làm cho cả khuôn mặt càng thêm vẻ cứng nhắc.

Nhìn chằm chằm người khác vốn là cực kỳ vô lễ, nhất là bị đối phương phát hiện, sẽ làm bạn cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng nếu đối phương không phải là người...

Hoặc là nói thoát nhìn không thể xem là người nhỉ...

Thang Kiệt chỉ cảm thấy bản thân bị nụ cười này làm cho rét cả sống lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không muốn tiếp tục ở trước mắt quái nhân này thêm một giây nào nữa, tựa hồ dưới đôi mắt không ánh sáng của đối phương, tất cả nỗi sợ hãi của bản thân đều lộ ra không chỗ nào che giấu.

Hắn lại đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi quán Vân Thiên, hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt quái dị của những người khác trong quán.

Ra khỏi cửa quán, Thang Kiệt lòng còn sợ hãi ngoảnh nhìn phía sau, rất may mắn nam tử bệnh trạng quỷ dị kia không cùng đi ra. Dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, xốc lại lá gan, xuyên thấu qua tử kính thủy tinh hướng phía mình vừa ngồi nhìn lại, nơi đó ngoại trừ một nữ phục vụ đang thu dọn bàn ăn, không còn ai khác!

Gặp quỷ rồi!

Thật sự gặp quỷ rồi!

Trong ngực Thang Kiệt thoáng lộp bộp, trong đầu tự nhiên mà nảy ra ý nghĩ này.

Trái tim không nén nổi kinh hoàng, bình sinh tất cả những gì có liên quan đến quỷ quái nghe được đều lướt nhanh qua đại não một lần. Đối với người theo thuyết vô thần như hắn mà nói, truyện ma này bất quá chỉ dùng để tiêu khiển lúc nhàm chán, đợi đến khi mình chân chính đụng phải, ngoại trừ đem luận ngữ vô thần của mình biến thành hữu thần, còn lại có thể làm được gì đây?

Thang Kiệt nhớ lại một lần nữa khuôn mặt của nam tử bệnh trạng khiến hắn sợ hãi vừa rồi, đột nhiên phát hiện, thứ 'người' kia mặc không phải là áo lãnh tụ gì cả, rõ ràng chính là một bộ áo liệm được ủi phẳng phiu!

Gió đêm lạnh lạnh, nhẹ nhàng lướt qua người Thang Kiệt, khiến hắn nổi lên một tầng da gà.

Nhìn thấy một chiếc taxi trống xa xa, Thang Kiệt không chút nghĩ ngợi, liền hướng nó vẫy vẫy tay, hiện tại hắn thậm chí muốn mau mau rời khỏi chỗ này.

Tài xế cập xe sát vào, còn chưa dừng ổn, Thang Kiệt liền không chờ được nữa mở cửa ghế phụ, chui vào.

Ngã lưng vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại, thở ra một ngụm khí lạnh. Lúc này hắn mới cảm thấy bụng có chút đói, vừa rồi ăn mấy thứ kia căn bản không thể lấp đầy bụng. Suy cho cùng đều tại tên bạn chí cốt kia. Không đúng, phải là virus cúm A chết tiệt kia!

Xe khởi động, Thang Kiệt thậm chí đã quên mất mình còn chưa nói với tài xế muốn đi đâu.

“Tôi biết một quán ăn nhỏ, làm hoành thánh ăn rất ngon.” Giọng nói trầm thấp của tài xế đánh thức Thang Kiệt từ giữa trầm tư.

Tài xế là một nam tử rất trẻ tuổi, thoát nhìn chỉ mới ngoài hai mươi, đầu tóc rối bù, trong đôi mắt sáng bóng lấp lánh hỏ phách, thoát nhìn ôn tồn tao nhã, chẳng biết tại sao, Thang Kiệt có một loại cảm giác như đã từng quen biết, bất tri bất giác đã bị đối phương hấp dẫn. Hắn cũng không rõ tại sao mình lại nhìn chằm chằm đối phương đã cảm thấy rất thỏa mãn, chưa từng trải qua cảm thụ này, rất kỳ diệu.

Hắn tưởng tượng không ra tại sao lại có thể không hề chớp mắt nhìn một nam nhân xa lạ, thậm chí không thể dời mắt như vậy.

Chẳng lẽ lại là quỷ mị? Làm sao có thể! Liên tiếp đụng hai lần! Hắn có vận khí như vậy không mua vé số thật đáng tiếc đó!

“Tôi nói, cậu chẳng lẽ không cảm thấy đói sao?” Tài xế lại lên tiếng.

Thang Kiệt hồi thần, màu ửng đỏ trong nháy mắt tràn đầy cả khuôn mặt, may mắn giờ là buổi tối, ngọn đèn mờ nhạt, không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra.

Tài xế kéo khoe miệng, Thang Kiệt cảm thấy gã cười lộ lên nhìn rất đẹp, sau đó không tự chủ được mà đem nụ cười của gã cùng nụ cười khiến anh rợn tóc gáy trong đầu kia chồng lên nhau...

Tài xế chìa chìa bụng Thang Kiệt, “Nơi này của cậu vừa mới kêu rất vang đó, khiến tôi còn tưởng rằng sắp nổ chứ.”

Vì thế, Thang Kiệt lại một lần nữa đỏ mặt.

“Đi ăn chút gì không. Ừm... Bữa tối. Tôi cũng đói bụng. Tôi mời.”

Thang Kiệt gật gật đầu. Mặc dù biết tài xế taxi đa số đều tìm đề tài bắt chuyện, nhưng đêm nay lần đầu tiên gặp được việc đặc biệt như vậy, vô duyên vô cớ lại mời mình ăn gì đó. Hơn nữa bản thân lúc trước vốn đi ăn bữa tiệc lớn nhưng còn chưa ăn được, chẳng biết đêm nay là may mắn hay bất hạnh đây. Nhưng thật ra tình tiết rất giống như trong phim võ hiệp: Ta xem vị tiểu huynh đệ này rất quen mặt, không bằng cùng đi ăn một bữa thế nào?

“Anh có tin trên đời này có quỷ không?” Khi Thang Kiệt hỏi ra những lời này, chính mình cũng bị lời nói tới nơi rồi, đột nhiên nhớ tới câu lời thoại kinh điển trong bộ phim truyền hình nữ sinh lớp trên thích xem: Anh tin trên đời này có chân tình hay không?

Tài xế thoáng sửng sốt, sau đó nở nụ cười khoa trương.

Thang Kiệt vốn không trông chờ đối phương sẽ cùng mình nói chuyện quỷ thần lắm, thời đại này người tin việc này còn rất ít. Hiện tại suy nghĩ một chút, kỳ thật cũng không có gì đáng sợ, chỉ là trong lòng mơ hồ còn có một tia bất an, nhưng nói ra hẳn sẽ tốt hơn.

Lại nghe tài xế đột nhiên ngừng cười, sau đó nghiêm trang nói: “Tôi tin.”

Ngữ khí nghiêm trang nọ, khiến hắn lại nhớ tới câu trong hôn lễ kia “Tôi nguyện ý”.

Lắc lắc đầu, phát hiện đêm nay đặc biệt dễ bị thất thần, đặc biệt dễ suy nghĩ miên man.

“Sao? Gặp quỷ rồi?”

Thang Kiệt nhìn đôi mắt màu hỏ phách của đối phương, tim đột nhiên bình tĩnh trở lại, gật đầu.

Khoe miệng tài xế vẫn chứa một mặt cười ầm ập, khiến người ta nhìn không được sinh ra cảm giác thân cận. “Tôi thấy giữa trán cậu có màu tối, chính là gặp phải âm tà đưa đến...”

Thang Kiệt vui vẻ, “Anh còn có thể xem tướng số?”

“Đó đều là gạt người! Trên TV không phải đều diễn như vậy sao!”

“...” Hóa ra là chọc mình, Thang Kiệt quăng cho gã một cái liếc trắng mắt.

“Được rồi, muốn tôi nói gì, thứ này cậu ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Nghĩ càng nhiều, sợ cũng càng nhiều, bình thường đều là trong lòng có quỷ, bằng không mấy thứ này muốn quần lên người sống, không dễ vậy đâu. Vốn chính là tin thì có, không tin thì không có.”

Tài xế còn nói tiếp một phen nữa, Thang Kiệt nghĩ lời này của gã có chút đạo lý. “Anh từ đâu nghe được?”

“Đây không phải là nghe được, là tôi tự mình tổng kết ra. Loại tài xế taxi lái ca đêm như chúng tôi, thứ gì mà chưa từng thấy qua!” Trong giọng nói lộ ra tự hào cùng bất đắc dĩ.

“Trong phố xá sầm uất gặp quỷ, dường như không hợp lý lắm nha.”

“Hừ. Quỷ trong phố xá sầm uất mới nhiều. Mặc dù sinh khí nhiều, nhưng oán khí cũng nhiều, huống chi còn có nhiều người trong tâm có quỷ như vậy.”

“Vậy tại sao tôi lại đụng phải nha!”

“Vậy phải hỏi cậu rồi! Hỏi tôi làm sao tôi biết.”

“Vậy anh nói xem tại sao trên đời lại có quỷ?”

“Chưa hết thọ mà chết, chết mà ngậm oán, hoặc khi còn sống chấp niệm chưa dứt, cũng có thể.”

Hai người nói chuyện càng ngày càng huyền hoặc khó nắm bắt. Đừng nói, tài ăn nói của tài xế taxi thật không phải tốt bình thường, Thang Kiệt cảm thấy chính mình đã bị gã cuốn vào.

“Vậy anh rốt cuộc là có gặp qua chưa?”

“Gặp rồi.” Trong lời của tài xế mười hai vạn lần khẳng định, tiếp đó lại thấp giọng, sâu kín nói: “Cậu xem... Chỗ ngồi sau xe tôi chính là cái gì?”

2. Phần 2

Mộng thực (hạ)

Thang Kiệt rõ ràng không dám nhìn phía sau, nhưng vẫn quay đầu lại, kết quả sợ bóng sợ gió một hồi, trên chỗ ngồi phía sau chẳng có thứ gì cả. Nhưng mồ hôi lạnh thì vẫn cứ từ trong ba nghìn sáu trăm vạn lỗ chân lông chảy ra.

“Anh có biết người dọa người sẽ hù chết người không hả!” Nếu người đang đùa giỡn hấn đây đổi thành tên bạn chí cốt, Thang Kiệt dám cam đoan, bản thân đã sớm đánh qua rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy bị đùa giỡn hai lần, sỉ nhục nha!

“Một nam nhân sao lá gan nhỏ vậy chứ.”

“Cho dù lớn gan, cũng vẫn có khả năng bị dọa chứ!”

“Vậy chứng tỏ lá gan cậu còn chưa đủ lớn.” Tài xế lại lớn tiếng cười.

“...”

Thang Kiệt vừa định bạo phát, xe taxi đột ngột dừng lại, lời hấn còn chưa kịp nói ra bởi vì quán tính lại nuốt trở về.

“Tối rồi tối rồi! Xuống xe!”

Xuyên thấu qua cửa sổ xe hướng ra phía ngoài nhìn lại, Thang Kiệt phát hiện quán nọ là yến bì hoành thánh (Tiêu: một loại vỏ bánh hoành thánh mỏng như giấy) thời trung học mỗi ngày đều đi ngang qua, song bản thân chưa một lần đi vào.

Mặc dù không biết mùi vị thức ăn của quán này tới cùng thế nào, nhưng nhìn quang cảnh bên trong không còn chỗ ngồi, có thể đoán được làm ăn tốt thế nào. Đã trễ rồi mà còn có nhiều người như vậy, cùng quán Vân Thiên hình thành đối nghịch rất mãnh liệt.

Tài xế xuống xe vòng sang bên Thang Kiệt, giúp hắn mở cửa xe, làm điệu bộ xin mời, “Còn bắt tôi mở cửa cho cậu. Ngần ra đó làm gì?”

Thang Kiệt nhảy xuống xe, đi theo tài xế vào quán hoành thánh, đáng tiếc trong tiệm ăn không còn nhiều ghế ngồi cho bọn họ, hai người mua hai phần yến bì hoành thánh trở vào trong xe.

“Ăn đi kéo nguội. Đừng làm dơ xe tôi.” Tài xế bắt đầu ăn phần của mình, “Mau ăn thôi, mùi vị thật sự không tệ.”

“Chúng ta có phải đã từng gặp ở đâu rồi không?” Thang Kiệt chợt hỏi.

“Có lẽ thế.” Tài xế hướng hắn cười cười.

“Nếu không sao lại vô duyên vô cớ mời tôi ăn chứ?”

“VẬY, lấy một giả dụ khác. Có hai người không quen chạm mặt trên đường, đánh nhau một trận từng bưng, bởi vì nhìn không vừa mắt nhau, cậu tin không?”

“Tin.” Tại sao có thể không tin chứ, tựa hồ lúc trước hắn cùng tên bạn chí cốt gặp lần đầu tiên gặp mặt liền đánh một trận.

“Tôi đây thấy cậu ngay thẳng, muốn mời cậu ăn gì đó, cần có lý do sao?”

Thang Kiệt á khẩu không trả lời được.

“Tương phùng đó là duyên. Chẳng lẽ cậu thấy tôi khó chịu?”

Thang Kiệt quần bách lắc đầu.

“Sao cậu đỏ mặt rồi.” Tài xế ranh mãnh hỏi han.

“Oái... Hoành thánh nóng quá.”

“Hình như cậu còn chưa ăn mà. Nhanh lên thừa dịp còn nóng mau ăn thôi. Đừng miên man suy nghĩ nữa.”

Thang Kiệt đếm ra, tổng cộng có hai mươi cục hoành thánh, sao có thể đủ cho hắn ăn. Bất quá người khác mời khách, hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà nói gì, nhiều nhất trở về nấu mì gói ăn là được.

Tựa hồ như hiểu suy nghĩ trong lòng Thang Kiệt, đồng chí tài xế gắp ba cục hoành thánh qua cho hắn. “Yên tâm ăn đi. Tôi không có bệnh.”

Vì vậy, Thang Kiệt ăn rồi, mặt khác còn có chút cảm động.

...

Dương quang chói mắt vậy gọi Thang Kiệt từ vùng hắc ám triệu hoán về nhân gian.

Hắn giãy dụa, cuối cùng cũng tỉnh dậy, phát hiện mình đang an nhiên nằm trên giường của mình. Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, mãi đến trước lúc ăn hoành thánh hắn vẫn đều có thể tỉnh tường hồi tưởng lại, chỉ là sau đó xảy ra chuyện gì hắn đều không có ấn tượng.

Thanh niên bệnh trạng mặc áo liệm, hướng hắn nhếch miệng cười cứng nhắc, hiện tại nhớ tới, vẫn sẽ làm hắn cả người rét run.

Tiếc nuôi duy nhất chính là chưa hỏi tên tài xế taxi kia, thậm chí ngay cả biển số xe của đối phương cũng không nhớ kỹ. Người này khiến hắn nhịn không được muốn thân cận, cho hắn cảm giác rất quen thuộc, nhưng trong đầu tựa hồ có một lớp màng ngăn cản không cho hắn nhớ tới đến tột cùng đã từng gặp ở đâu. Cảm giác này, thật khó chịu.

Có lẽ tại nơi ban đầu tương phùng kia còn có thể gặp lại anh ta?

Đột nhiên toát ra ý nghĩa to gan như vậy. Trên thực tế Thang Kiệt cũng đã thật sự làm vậy, hoàn toàn không lo lắng ở nơi đó còn có khả năng gặp lại thanh niên bệnh trạng mà hắn nguyện không bao giờ nhìn thấy nữa kia.

Sau buổi tối nổi lên một trận mưa phùn rả rít, Thang Kiệt ngồi xồm trên vỉa hè bên ngoài quán Vân Thiên, nhìn bọt nước bắn tung tóe ngăn người, không mấy may chú ý đến ánh mắt của người chung quanh.

Một lần chờ này chính là hơn vài tiếng, cuối cùng, một chiếc taxi dừng lại trước mặt hắn. Nhìn xuống đồng hồ, 10 giờ 30, thời gian giống hệt hôm qua.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Giọng nói quen thuộc, trầm thấp khiến cho Thang Kiệt mừng như điên.

Cũng đã đợi được thật! Quả là kỳ diệu!

“Lên xe nhanh nào. Tôi biết ngay hôm nay chúng ta còn có thể gặp lại mà.”

Thang Kiệt không chút do dự lên xe, tham lam nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của tài xế, như trước quen thuộc, thân thiết là thế, nhưng lại nghĩ không ra đã từng thấy ở đâu. “Làm sao anh biết?”

“Haha, cậu còn chưa trả tiền xe hôm qua mà.”

“Tôi có thể biết tên của anh không? Anh nói, tương phùng là do duyên, tôi muốn kết bạn với anh.”

Tài xế dẫm chân ga. “Cậu sớm muộn cũng sẽ nhớ ra, cần gì nhất thời nóng lòng chứ?”

Trong lòng Thang Kiệt thoáng lộp bộp, “Chúng ta quả nhiên đã từng gặp nhau!”

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh. “Hôm nay tôi mang cậu đến một chỗ. Hôm qua vốn nên đưa cậu đến, nhưng tôi tư tâm quá phá, xin lỗi.”

“Có ý gì?” Thang Kiệt bị đối phương trả lời không hề mạch lạc khiến cho đầu óc choáng váng.

“Không thể nói. Không thể nói.”

“Hừ.”

Ô tô một đường lao như tên bắn, bọt nước bắn tung tóe lên đường. Cuối cùng dừng lại trước cổng một bệnh viện.

“Mau! Xuống xe.”

“Tôi không bị bệnh, tới đây làm chi?”

Mặc dù rất chán ghét bệnh viện, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống xe, đi theo tài xế vào bệnh viện.

Đi đến trước thang máy quen thuộc, ấn sáng cả hai nút lên xuống.

“Rất vội?”

Tài xế gật đầu.

“Bạn của anh?”

Tài xế sâu xa liếc mắt nhìn Thang Kiệt, “Đúng vậy.”

“Tôi quen?”

Cửa thang máy mở, tài xế không trả lời hắn, bước vào.

Thang Kiệt theo sát cùng vào, dùng ánh mắt nghi vấn gắt gao dán vào tài xế, căn bản không chú ý tới ánh sáng trên vách trong thang máy không ánh ra bóng của hắn và tài xế.

Thang máy lên tới lầu hai, ngừng lại, một nam một nữ tiến đến. Nam âu phục phẳng phiu, trên mũi gác một cặp mắt kính, trang phục điển hình của thành phần trí thức. Người nữ kia mặc quần áo lao động, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ, hiển nhiên cũng không phải nhân viên của bệnh viện.

“Vụ án đã có tiến triển?” Nam nhân đẩy kính mắt, không chút để ý đến hai người khác trong thang máy, hỏi nữ nhân nọ.

Nữ nhân ấn trán. “Đúng vậy. Đã có kết quả giám định, nam giới, tuổi khoảng mười bảy. Bị đánh đến chết, sau đó mới bị người ném vào thùng nước trên nóc nhà.”

“Không phải tự sát? Vậy tìm được hung thủ chưa?”

“Trước mắt còn chưa đâu. Aiz, cũng đã ngâm trong thùng nước suốt ba năm mới bị người phát hiện, thi thể đã sớm thối rữa chỉ còn lại bộ xương, hại lượng công việc của tôi lớn hơn rất nhiều. Nhưng mà đã có chút manh mối rồi.”

“Thật không dám tưởng tượng.”

“Đúng vậy. Hộ gia đình của tiểu khu XX cư nhiên uống dạng nước như vậy đã hơn một năm mới cảm thấy bất thường.”

Thang Kiệt nghe rõ ràng, tiểu khu XX không phải là tiểu khu mà hẳn đang ở sao! Nhịn không được có một loại xúc động muốn nôn mửa.

Tài xế vỗ vỗ lưng hắn, giúp hắn thuận khí, đồng thời bày ra vẻ mặt đồng tình.

“Người mù hôm trước đưa vào thế nào rồi?” Nữ nhân hỏi nam nhân.

“Cấp cứu vô hiệu đã tử vong. Chỉ là tai nạn giao thông đơn thuần mà thôi.”

“Thật đáng thương, đang yên đang lành đi trên vỉa hè, ai ngờ có xe khách bị lật, vừa vặn đè trúng cậu ta.”

Chỉ nghe cuộc nói chuyện của hai người, Thang Kiệt nghĩ hai người này là tới từ tòa án. Còn muốn tiếp tục nghe bọn họ nói, tài xế lại nhắc nhở hắn đã tới rồi.

Lầu bốn.

Ra khỏi thang máy, trong nháy mắt trước khi cửa thang máy khép lại, Thang Kiệt tựa hồ nghe thấy thanh âm kinh ngạc của nữ nhân trong thang máy: “Ồ? Bên ngoài không có người mà. Ai không có đạo đức vậy chứ...”

Lại xuyên qua một lối đi lộ thiên thật dài, quẹo tới quẹo lui, rốt cuộc dừng lại trước một gian phòng chăm sóc đặc biệt.

“Vào thôi.”

“Anh không vào?” Thang Kiệt có chút kỳ quái liếc mắt nhìn tài xế.

“Ba năm sau tôi trở lại thăm cậu.” Tài xế nặng nề đẩy Thang Kiệt.

Thang Kiệt lão đảo một cái, xuyên cửa mà qua, một khắc xuyên qua cánh cửa đó, đầu tựa hồ như bị nặng nề va chạm, ngũ cảm lục giác đồng thời bị niêm phong lại.

(Bánh Tiêu: Ngũ cảm: là năm cảm giác: tôn trọng, cao quý, an toàn, thoải mái, sung sướng. Sáu giác là sáu giác quan: thị giác, thính giác, xúc giác, khứu giác, vị giác, tri giác)

Như thể một thế kỷ đã trôi qua...

Đầu Thang Kiệt mê man hỗn loạn, nhưng nhìn chung vẫn còn một tí tri giác, chẳng biết người ở chỗ nào, có lẽ tỉnh lại phát hiện hết thấy chỉ là một giấc mộng?

Hy vọng là thế đi.

Chỉ mong đang bình yên nằm trên chiếc giường lớn của chính mình...

Lại một phen tranh đấu, quyền khổng chế cơ thể tựa hồ cũng đã trở về, mở choàng mắt, đập vào mắt vẫn là một mảnh đen ngịt.

Hắn đột nhiên nhớ tới, hai mắt mình tựa hồ sớm đã mù rồi. Ba năm trước đây trong vụ tai nạn máy bay nọ, hẳn là người duy nhất sống sót, với người khác xem ra là chuyện may mắn ngất trời, hẳn lại không cho là thế, bởi vì hắn rốt cuộc không nhìn thấy gì nữa.

Dưới lầu tiếng còi xe cảnh sát khiến hấn đau đầu không thôi, miễn cưỡng đứng dậy rửa mặt một phen, lục ra một bộ quần áo mới khoác lên rồi ra cửa. Vị trí của hết thấy đồ vật trong nhà hấn đều đôi chút thuộc lòng, nhưng ra bên ngoài, hấn phải dựa vào manh đạo (đường dành riêng cho người mù) mới đi được.

Xuyên thấu qua đế giày mềm mại cảm thụ được mặt lồi lõm đặc biệt của manh đạo, hứng bụi cùng với khí thải xe ô tô, trong lòng hấn dần dần một mảnh thanh minh, theo đoạn cuối con đường hấn không cách nào nhìn thấy này, hấn càng đi tâm lại càng lạnh.

Những năm gần đây, hấn đã trải qua cuộc sống ảm đạm không ánh sáng, đôi mắt mù mang đến cho hấn thống khổ mà người thường không cách nào tưởng tượng được. Nếu trời sinh đã mù, có lẽ sẽ không thống khổ thế này.

Trời xanh mây trắng, trăm hoa đua nở từng quen thuộc... Hết thấy những thứ mắt có thể nhìn thấy đều rời xa hấn, hấn chỉ có thể ở trong mộng một lần lại một lần mà phác họa thế giới của mình, dư vị cuộc sống trước đây của mình.

Thời gian dài, thậm chí không còn phân rõ rốt cuộc là đang trong mộng hay hiện thực nữa.

Có đôi khi mộng quá mức chân thật cũng không phải chuyện tốt.

Ví như, trong mộng dãy số điện thoại của tên bạn chí cốt hấn cũng có thể thuộc lòng, sau đó, hiện tại hấn đột nhiên ý thức được tại sao lúc đầu nhìn thấy dãy số kia cảm thấy quen thuộc.

Bởi vì nó căn bản chính là số của hấn.

Rất rõ ràng, chính hấn không có khả năng gọi số của chính mình...Vậy, gọi điện thoại cho hấn là ai?

Hấn dừng bước, nhanh nhẹn xoay người, bắt đầu đi trở về.

Hấn hồi hận hôm nay đã ra ngoài. Cho dù thanh âm của xe cảnh sát có phiền lòng hấn, hấn cũng có thể ở lại trong phòng.

Thế nhưng, hết thấy đã không còn kịp nữa.

Gần đó truyền đến vài tiếng rít của phanh xe ô tô, trước khi hấn kịp phản ứng, bên tai hấn đã truyền đến một tiếng ầm ỹ, ngay sau đó thân thể đã bị ngàn cân đè ép...

Trước khi mất đi ý thức, hấn bỗng nhiên nhớ ra rồi.

Hấn không phải tên Thang Kiệt.

Thang Kiệt là tên của bạn chí cốt hấn.

...

3. Phần 3

Giải mộng:

A là bạn chí cốt của Thang Kiệt.

Ba năm trước đây Thang Kiệt hướng A biểu lộ, A đã cự tuyệt, kết quả bị đối phương cường bức.

A dưới cơn nóng giận đánh chết Thang Kiệt, rồi đem thi thể y ném vào trong thùng nước trên nóc khu nhà trọ mình ở.

Tiếp đó A sợ tội nên xuất ngoại, kết quả máy bay bị tai nạn, mặc dù hấn rất may mắn không chết, nhưng mất bị mù. Cứ như vậy hấn càng chịu không nổi việc màn giết chết tên bạn chí cốt kia thường xuyên xuất hiện trong mộng, thời gian dài liền ảo tưởng mình thành Thang Kiệt, cuối cùng không còn bị cảm giác tội lỗi quấy rầy nữa.

Song ở trong mộng có thể quên đi quá khứ, cũng có thể nhớ lại quá khứ. Có thể trốn tránh hiện thực, cũng có thể đoán trước tương lai.

Cho nên sau cùng ký ức của hắn bắt đầu thức tỉnh, hơn nữa lúc trong mộng còn nghe được mình bị xe khách lớn đè chết, cũng đoán được thì thể tên bạn chí cốt sắp bị phát hiện.

Sau khi hắn tỉnh dậy ra ngoài tản bộ, mặc bộ quần áo mới kỳ thật là áo liệm.

Bài trước nhắc tới thanh niên bệnh trạng khiến người ta rợn tóc gáy kia kỳ thật chính là hắn. Bởi vì lúc ấy ghé hẳn ngồi đối diện cửa kính thủy tinh, vào ban ngày có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng đến tối, sẽ sinh ra hiệu quả như gương (tin rằng mọi người trong cuộc sống cũng thường xuyên nhìn thấy, thậm chí thường xuyên lúc không có gương xem thư này như gương). Ghế hắn đang ngồi trong mộng vừa vặn là loại dựa vào một bên cửa kính này, tạo điều kiện cho hai người ngồi, có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài. Cho nên vào buổi tối hắn nhìn thấy là tưởng rằng mình ngồi chính là loại bàn hai bên đều có ghế ngồi... Về sau hắn chạy ra ngoài, ở bên ngoài nhìn vào đương nhiên không thấy hình ảnh của mình rồi. Ở đây hắn nhìn thấy chính mình mặc áo liệm, cũng có tính dự báo nhất định nha.

Cuối cùng là tài xế taxi, rất quen mặt đúng không, có hảo cảm đúng không, vậy không cần tôi nói là ai nữa chứ.

PS: Ý nghĩa đầu đề chính là bị ăn mòn từ trong giấc mộng (Tiêu: thực ở đây nghĩa là ăn mòn, giống như Nhật thực, Nguyệt thực). Mọi người từng trải qua loại kinh nghiệm này chưa?

4. Phần 4

Tây Khê Tạp Trở - Tầng thứ tư biến mất

cây Hồng

“Anh ngủ chưa?” Đinh Thần trần trọc, mãi vẫn chưa ngủ được. Chiếc giường gỗ nhỏ cũ kỹ theo động tác của hắn phát ra tiếng ồn kéo kẹt, trong màn đêm yên tĩnh bị phóng đại mấy lần.

“Chưa đâu. Tại thằng nhóc cậu ằm ỉ đó.” Hồ Phàm nghe tiếng Đinh Thần đứng dậy, sau đó phát ra tiếng uống nước ừng ực, có chút tức giận đem đầu dí vào dưới gối.

Hai người là đồng sự cùng đơn vị, cùng nhau ở trong tòa nhà nhỏ đơn vị phân phối.

Bất kể là ký túc xá của đơn vị hay ký túc xá của nhân viên, đều đã lâu năm, mặc dù đã tu sửa, nhưng điều kiện vẫn không thể tốt được. Mượn tấm ván giường gỗ nhỏ này mà nói, tựa hồ tùy thời đều có thể rơi rụng, khiến cho Đinh Thần ngủ phía trên thời thời khắc khắc đều lo lắng chờ đợi.

Khu này là nhà xưởng cũ đã xây hồi thập niên bảy mươi, ban đầu là doanh nghiệp nhà nước, sau lại cải cách và mở cửa, tháo xuống một đám công xưởng, mà xưởng này vừa vặn nằm trong đó, nhưng phòng ốc vẫn chưa bị phá hủy, sửa sang trang hoàng lại cho bên ngoài thuê.

Ông chủ của bọn Đinh Thần vừa vặn nhìn trúng chỗ thuê nhà giá hời này, còn có sẵn nhân viên ký túc xá, liền cho thuê lại.

Đinh Thần và Hồ Phàm được phân đến căn phòng bên góc tầng cao nhất lầu ba, ngoài cửa sổ có một cây hồng già, phong cảnh coi như tạm được.

Khu công nghiệp này nằm ở vùng ven thành thị, đến tối đặc biệt an tĩnh, tựa như hiện tại, tiếng nói chuyện của hai người bọn họ có lẽ mọi người bên cạnh và dưới lầu đều có thể nghe thấy.

“Anh có nghe thấy thanh âm gì không?”

“Có chứ! Từ giường cậu vọng lại.”

“Không phải.” Đinh Thần tận lực đè thấp giọng, “Tôi là nói có nghe thanh âm vật gì đang lăn không?”

“Vật gì vậy?”

“Hình như là thanh âm viên bi trẻ con chơi rơi trên mặt đất, sau đó nảy lên, lăn đi.”

Hồ Phàm bị hấn quấy nhiễu đến hết cả buồn ngủ, dứt khoát mở gối ra, bắt đầu cùng hấn nói chuyện. “Có thể là con trai của nhà lão Hoàng cách vách không?”

“Không đâu, đã mười hai giờ rồi, nhà ông ấy trước nay luôn ngủ sớm nhất. Tôi nghe thanh âm này như từ trên nóc truyền đến đó.”

“Chắc là phía trên có mèo.”

“Không phải mèo bước đi không có tiếng động sao?”

“Hay là chuột.”

“Không bò được lên đó đâu. Nhưng thật sự nghe như là viên bi rơi trên mặt đất phát ra âm thanh mà, khi còn bé hay chơi cái này, chắc anh cũng biết mà. Anh không nghe thấy thật sao?”

“Không nha. Nghe thấy tiếng động từ giường của cậu thôi. Cậu biết tôi nhát gan cố ý dọa tôi đúng không!”

“Đến đây đi, cùng ngủ với tôi sẽ không sợ nữa.” Đinh Thần vỗ vỗ tấm ván gỗ, phát thanh âm bang bang bang.

“Bớt buồn nôn đi. Tôi muốn ngủ, đừng phiền nữa.”

“Ồ.”

Đinh Thần ngoáy ngoáy lỗ tai không nhắc lại nữa. Nằm trên giường nỗ lực mở to hai mắt, nhưng đập vào mắt chính là hắc ám. Chẳng biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê, thanh âm viên bi rơi trên mặt đất lại vang lên, vô cùng rõ ràng. Hấn giật cả mình, buồn ngủ toàn bộ tiêu tan, nhưng lại phát hiện thân thể cứng đờ không thể nhúc nhích được tí nào, hơi lạnh vù vù bốc lên. Mặc dù nhìn không thấy, nhưng da gà trên người khẳng định đều đã nổi lên.

Hấn có thể chắc chắn thanh âm kia là truyền đến từ mái nhà.

Ban đêm an tĩnh như vậy, ngay cả ánh trăng ngoài cửa sổ cũng không có.

Lại một tiếng...

Viên bi nọ chuyển động phát ra tiếng lộc cộc liên tiếp, sau đó lăn đến ngay phía trên hấn, dừng lại, hoặc nói là, biến mất...

Đinh Thần tin chắc lỗ tai mình không có vấn đề. Hiện tại hấn càng thêm khẳng định thanh âm kia là từ phía trên truyền đến.

Thanh âm biến mất, hấn phát hiện mình có thể động đây rồi, nhìn đồng hồ, hơn 2 giờ đêm.

Vừa rồi cùng Hồ Phàm nói chuyện chỉ mới 12 giờ, sao đột nhiên thoáng cái đã 2 giờ rồi?

Đinh Thần không tin lại lấy điện thoại di động ra xem giờ, cũng là hơn 2 giờ...

Hôm nay là 14 tháng 7 âm lịch, Đinh Thần mất ngủ. Không thể làm gì khác hơn là đeo MP3 vào, nhờ âm nhạc xua tan nỗi sợ hãi trong lòng.

...

Ngày thứ hai, Đinh Thần căng đôi mắt gấu trúc đi làm, bị các đồng sự chê cười một phen.

Hồ Phàm coi như có lương tâm, cầm trái dưa leo đưa cho hấn.

“Cho tôi thứ này để làm chi?”

Hồ Phàm cười cười, làm một động tác lấy dao cắt đồ, “Cắt thành lát, đắp xung quanh mắt, nghe nói có thể xóa quầng thâm mắt.”

“Ai nói cho anh biết vậy?”

“Trương tiểu thư của phòng nhân sự. Người ta hình như rất quan tâm tới cậu nha.”

“Đẹp mẹ cái dưa leo này đi!” Đinh Thần vớt dưa leo lại cho y, “Tôi ngủ một giấc thì OK rồi!”

“Nhưng nhìn thần sắc cậu thật sự không tốt lắm!” Nào ngờ Hồ Phàm dứt khoát, rằng rắc một ngụm trực tiếp bỏ dưa leo vào miệng nhai.

“Anh nói xem phòng ốc cũ kỹ này, có thể sinh ra thứ gì đó không sạch sẽ không?”

“Cậu đọc truyện ma nhiều quá đó!”

“Anh nói xem tôi có nên đến chùa xin một lá bùa bình an về không?”

“Hừ! Tôi với cậu ở cùng một chỗ không phải tôi vẫn hoàn hảo sao.”

“Khi tôi còn nhỏ bà nội đưa tôi đến thầy tướng số, thầy tướng số nói bát tự tôi nhỏ, cho nên tôi nghĩ...”
(Tiêu: bát tự nhỏ dễ nhìn thấy quỷ hay nhìn thấy thứ gì đó của hai giới âm dương)

Hồ Phàm cắt ngang hẳn, “Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa. Đầu là người hiện đại cả còn tin thứ này, tôi thấy cậu vẫn nên đi ngủ một giấc thôi! Đúng rồi, hôm nay sinh nhật trưởng phòng, buổi tối mời chúng ta tham gia party của ông ấy.”

Đinh Thần cau mày gật đầu.

Trưởng phòng đến từ Đài Loan, hàng năm đều thích đem sinh nhật mình như yến hội làm đến vô cùng long trọng, có lẽ mọi người bên đó đều như thế.

Đinh Thần và Hồ Phàm đều là nhân viên mới tới năm nay, cho nên cảm thấy khá mới mẻ. Hơn nữa bình thường trưởng phòng cũng rất tốt, tiệc sinh nhật này nhất định phải đến.

Tiệc sinh nhật, đơn giản cứ như cũ đi ăn uống rượu hát karaoke, âm ỉ đến gần 12 giờ tối mới chấm dứt. Trong lòng Đinh Thần có quỷ, cho nên càng mạnh dạn thỏa thích uống rượu. Hắn biết tử lượng của Hồ Phàm không tốt, nên cố tình giúp y chặn rượu, rượu trút gấp đôi, cho dù bình thường uống rất tốt hắn cũng bị mọi người chúc đến say bí tỉ.

Nhưng chỉ khổ cho Hồ Phàm. Đinh Thần một khi say, tựa như con bạch tuộc mềm nhũn nằm sấp trên người y, y phải mất thật lớn khí lực mới đem được người lồi về ký túc xá tập thể.

Đêm nay so với hôm trước tốt hơn nhiều, có ánh trăng, đáng tiếc là trăng mờ, cho nên vẫn không chiếu rõ được đường đi.

Hồ Phàm chợt nhớ tới người xưa thường nói buổi tối có trăng mờ dễ gặp quỷ, bất giác nắm thật chặt lấy Đinh Thần đang bị y nửa kéo nửa đỡ. “Aiz. Cậu hay thật, uống say khướt. Ai bảo cậu làm người tốt làm chi!”

Đinh Thần bị y ghì đến đau đớn, rầm rì tỏ vẻ kháng nghị.

Hồ Phàm nhìn cầu thang trước mắt hít sâu một hơi, y cũng không phải popeye gì gì đó (Tiêu: đây là nhân vật hoạt hình, chàng thủy thủ mỗi lần ăn rau chân vịt xong cơ bắp sẽ nổi cuộn cuộn), sức lực có hạn, bò lên ba tầng, không sụn mới lại, nhưng không tiện để người trong lòng này nằm bên ngoài, đành phải liều mạng xóc người này hướng lên trên.

Người dùng chút lực quá độ đầu sẽ dễ phình to, Hồ Phàm cũng không đếm tới cùng đã đến lâu mấy, dù sao cũng là tầng cao nhất, hết cầu thang sẽ đến tầng của bọn họ, cho nên chỉ cầm đầu bò lên.

Vất vả bò xong cả cầu thang, đếm tới cửa gian phòng mình ở, Hồ Phàm đặt móng ngã ngồi trên hành lang, từng ngụm từng ngụm hít thở. Đinh Thần chết tiệt, thật là nặng mả!

Hồ Phàm ngồi dưới đất xuyên thấu qua tầng cây hồng già thoáng nhìn ánh trăng trên trời đang trốn sau đám mây kia, đột nhiên cảm thấy cây hồng già này tựa hồ thấp đi một đoạn.

Song y cũng không để ý lắm, rã rời tựa trên cửa, nâng Đinh Thần dậy tựa vào trên chân mình, chuẩn bị chờ hồi phục khí lực tiếp tục mở cửa. Nhưng chưa dựa được bao lâu, trục cửa han gỏi phát ra một tiếng kêu kẹt, cánh cửa tự mở ra...

Phản ứng đầu tiên của Hồ Phàm chính là gặp trộm rồi!

Tựa hồ thoát cái đã lấy lại sức, nhảy bật lên. Đầu Đinh Thần mất đi chỗ dựa, đập vào mặt đất phát ra một tiếng cộp trầm đục.

Hồ Phàm lại nhanh chóng ngồi xổm xuống nhìn Đinh Thần, phát hiện hắn còn chưa tỉnh, có chút chột dạ xoa xoa đầu cho hắn, sau đó tiếp tục đứng dậy nhìn vào trong phòng.

Vừa nhìn một cái hiển nhiên là bị dọa giật nảy mình!

Đây không phải phòng của bọn họ! Đèn bên trong rất tối, nhưng vẫn có thể thấy rõ bày trí cơ bản, hoàn toàn là gia cụ đầu thập niên 80, bàn vuông dựa sát tường, phía trên đặt một máy thu thanh vỏ màu xám bạc cực lớn, dâyăng ten chỉ còn nửa cái, hiển nhiên đã bị đứt đoạn. Trên bàn còn có một ít thức ăn thừa, không tính là thịnh soạn.

Trên cạnh cửa là một bếp than, ngày nay trong thành phố rất hiếm thấy được.

Lại nhìn hướng vào trong là một cái giường xếp lò xo, phía trên một nữ nhân mặc quần áo lao động đang ngồi, nằng ngồi nghiêng một bên, tóc rối tung xổ xuống vừa vặn che khuất sườn mặt nàng.

Nữ nhân tựa hồ chú ý tới tầm mắt của y, đứng lên, đi về hướng y bên này. Kỳ thật không thể gọi là đi, bởi vì Hồ Phàm còn chưa nhìn rõ người phụ nữ kia đi như thế nào, nàng đã tới trước mặt y.

Tóc rối tung xổ xuống vừa vặn che cả khuôn mặt, xuyên thấu qua sợi tóc, có thể nhìn thấy khuôn mặt bị phá hủy nọ.

Hồ Phàm bị dọa đến lui về phía sau vài bước, nhưng vẫn không quên kéo Đinh Thần một bên dây, gắt gao bảo vệ.

Nữ nhân thoáng nở nụ cười, nụ cười này vốn thật sự khiến người ta sợ hãi, nhưng trái lại làm cho Hồ Phàm cảm thấy an lòng một chút.

“Rất xấu có đúng không?” Thanh âm của nữ nhân rất khàn, nghe hư vô mờ mịt, rồi lại quẩn quanh trong óc tai.

Hồ Phàm làm sao có thể nói ra được, y hiện tại ngay cả khí lực để động một tí cũng không còn, đem Đinh Thần trong lòng làm rơm cứu mạng mà chặt chẽ ôm lấy.

Tầm mắt nữ nhân lướt qua Hồ Phàm, nhìn Đinh Thần bị y ôm, ôn nhu lạ thường. “Hai năm trước nơi này bùng lên một trận hỏa hoạn, tôi đã bị thiêu sống.”

Hồ Phàm lại một lần nữa nhìn về phía căn phòng kia, tưởng tượng thấy tình cảnh ngay lúc đó.

“Đúng vậy, ngay trong phòng này. Cho nên tôi đã chết. Cậu vốn không nên nhìn thấy tôi.”

Hồ Phàm ngừng lại, rồi cả người liền run rẩy.

“Đừng sợ, tôi không đến hại cậu. Là một người mẹ, tôi chỉ muốn nhìn lại đứa con của mình một chút.”

Hồ Phàm nhìn người trong ngực mình, rồi lại nhìn nữ nhân.

Nữ nhân hướng y khẽ gật đầu, “Đứa con của tôi, khi đó mới năm tuổi, nó thích nhất là chơi bi trong phòng.” Trong lời của nàng mang theo ý cười, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đinh Thần, chậm rãi vươn tay ra, tựa hồ muốn đụng vào Đinh Thần.

Hồ Phàm chẳng biết lấy đâu ra khí lực, ôm Đinh Thần lách một cái, né qua. Trong lòng run sợ nhìn về phía nữ nhân, đã thấy nàng mở ra bàn tay bị phỏng nặng, bên trong lẳng lẳng nằm một viên bi thủy tinh.

“Tôi đã nhìn thấy nó rồi, thật vui khi nó có được người bạn như cậu. Chấp niệm đã tiêu tan, duyên nợ với kiếp này đã hết, tôi cũng nên đi rồi...”

Bà vừa dứt lời, đột nhiên tóc không gió mà tự lay động, tung bay về phía sau, khuôn mặt bị tan chảy nọ hoàn toàn lộ ra trước mặt Hồ Phàm, tựa hồ còn có thể nghe thấy một cỗ mùi hồ cháy.

... Tiếng rít thảm...

Bản thân Hồ Phàm lá gan nhỏ, có thể kiên trì lâu thế đã là cực hạn, còn phải chịu kích thích như vậy. Rất không tiền đồ mà đảo trắng hai mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chờ y mở mắt ra lần nữa, đã là sáng sớm ngày kế, thái dương treo trên cao. Mà y thì đang an an ổn ổn nằm trên giường của mình.

Đinh Thần tựa bên cửa sổ, trong miệng ngậm một miếng thuốc, từ trong túi lục lọi một trận, lấy ra bát lửa, lại không cẩn thận mang ra một thứ khác.

Hồ Phàm thấy rõ ràng, đó là một viên bi thủy tinh, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, khúc xạ ra quang mang rực rỡ.

Lời cuối sách:

Hồ Phàm đem chuyện gặp quỷ vào tối tết Trung Nguyên (rằm tháng bảy Âm lịch) nói cho Đinh Thần, nhưng Đinh Thần cũng không nhớ kỹ lắm chuyện về mẹ mình, đại khái vì khi đó còn quá nhỏ.

Sau lại tìm tòi tra cứu rất nhiều tư liệu, mới xác nhận hai mươi năm trước, nơi này từng phát sinh một trận hỏa hoạn, một nam một nữ chết cháy. Hai người đều là công nhân xí nghiệp nhà nước, trong đó người đàn ông kia bởi vì nghe nói đơn vị sắp đóng cửa, gã bị mất công việc làm ổn định, nhất thời không cách nào tiếp nhận, vì vậy phóng hỏa tự sát, chẳng ngờ, còn liên lụy đến người khác.

Mấy ngày trước khi phát sinh hỏa hoạn, Đinh Thần vừa vận được cha mang theo về quê trồng trọt, cho nên mới tránh được một kiếp. Mà cậu khi đó tuổi còn quá nhỏ, sau một thời gian, đối với người mẹ bị chết trong hỏa hoạn cũng không còn khắc sâu ấn tượng nữa.

Ký túc xá công nhân viên vốn có bốn tầng, tầng thứ tư chính là tầng bị phá hủy trong vụ hỏa hoạn kia...

Về phần loại tình huống trong cổ sự này, hẳn chính là quỷ gõ tường mà người ta thường nói.

5. Phần 5 (hết)

Tây Khê Tạp Trở - Một người bạn của tôi

Tôi có một người bạn, tên là An Nhiên.

An Nhiên giống như tên của hắc hải lòng trong mọi tình cảnh

Chúng tôi gặp nhau cũng là ngẫu nhiên.

Năm ấy sau khi trấn trên của chúng tôi đổ mưa to suốt một tháng, rồi cuộc xảy ra lở đất, vốn là một thôn trấn không lớn, cơ hồ tất cả nhà cửa đều bị đổ sập, có không ít người bị chôn dưới đất bùn, trong đó có cả cha mẹ tôi.

Nhà của chúng tôi tựa hồ chỉ có tôi may mắn tránh thoát.

Tôi không còn chỗ để đi, mà xui quỷ khiến đi đến một thôn nhỏ của Lâm huyện. Thôn này địa thế cao, vẫn chưa gặp họa, thật sự vô cùng may mắn.

Sau đó tôi liền gặp An Nhiên, cũng ở lại nhà của hắc. Người nhà của hắc tựa hồ cũng không quan tâm đến việc trong nhà có thêm một miệng ăn.

An Nhiên xấp xỉ tuổi tôi, chúng tôi trò chuyện rất hợp, cơ hồ như hình với bóng, hắc với tôi nói không ngớt chuyện, cái gì cũng nói.

An Nhiên nói hắc có một người cậu, đã chết năm ngoái, chết muộn hơn ông ngoại của hắc một năm.

Cậu hắc khi còn sống đối xử với ông ngoại hắc không tốt lắm, mùa thu hằng năm thu hoạch hoa màu, đều là người đoạt thành quả của ông ngoại hắc đầu tiên.. Năm năm trước phá nhà cũ xây nhà mới, cũng không để cho ông ngoại bà ngoại hắc ở, để hai ông bà ở căn nhà tranh bên cạnh nhà mới.

Mặc dù như thế, trong mấy người con của ông ngoại người ông yêu thương nhất vẫn là cậu hắc.

Hai năm trước, ông ngoại hấn té ngã, không kịp thời chữa trị, cứ như vậy qua đời. Một ông lão vốn cường tráng, thân thể khỏe mạnh đến có thể vật chết một con hổ, sau khi té gãy chân vết thương bị nhiễm trùng, ai cũng không ngờ tới ông sẽ chết dễ dàng đến vậy.

Đang lúc ông ngoại hấn hấp hối, cậu hấn trái lại mỗi ngày đều tới thăm, nhưng ông ngoại hấn sợ làm lỡ công việc của con trai, liền không bảo cậu hấn ở lại đêm, mỗi lần đều sớm bảo cậu hấn trở về nghỉ ngơi.

Trùng hợp trong công ty cậu hấn sai cậu hấn đi công tác, cậu hấn liền không đến thăm ông cụ nữa, cứ liên tục như vậy ông cụ cũng chưa được gặp mặt lần cuối.

Sau này, cậu hấn cũng té ngã. Nghe nói lúc quét dọn vệ sinh nhà lau cửa kiếng không cẩn thận té xuống, cũng là ngã gãy chân. Đến bệnh viện xem, bác sĩ kiểm tra nói không nghiêm trọng lắm, bó bột rồi cho về nhà tịnh dưỡng.

Tục ngữ nói thương gân động cốt một trăm ngày, cậu hấn dưỡng ba tháng, cũng không chuyển biến tốt, trái lại càng ngày càng nghiêm trọng, lại đến bệnh viện kiểm tra, nhưng kiểm tra không ra được chỗ nào không đúng, cứ như vậy kéo dài suốt một năm, chết dần chết mòn.

Cậu hấn chết, mợ hấn cảm thấy cái chết của chồng mình kỳ lạ, muốn đi tìm đại tiên thôn bên cạnh. Đại tiên nói cậu hấn lúc từ trên cửa sổ té xuống là vì một nữ quỷ kéo gã xuống, bằng không ông ngoại hấn đang ở đó kéo con trai mình, cậu hấn nói không chừng đã ngã chết tại chỗ. Nhưng nữ quỷ kia oán khí thật sự quá nặng, quần quít lấy cậu hấn không tha, không hại chết cậu hấn tại chỗ, cuối cùng vẫn là kéo chết người.

Lời tuy là thế, nhưng người trong thôn đều thích truyền ông ngoại hấn bởi vì thật sự quá yêu mến đứa con trai này, cho nên mới đem cậu hấn mang đi cùng. Nhưng chân tướng sự tình, ai cũng không thật sự biết được.

Loại chuyện này từ trước đến nay thà tin có còn hơn không, song tôi nghĩ lời An Nhiên nói cũng có vài điểm quá mức mơ hồ.

...

Sau này An Nhiên còn nói đến ông nội của hấn.

Ông nội hấn cũng đã qua đời, lúc còn sống có một thời gian dài sống cùng nhà của hấn, ngủ ở căn phòng cách vách hấn.

Nhà bọn họ thường sau tiết thanh minh sẽ giết heo trong nhà nuôi, mọi người của cả gia tộc sẽ tới nhà bọn họ ăn thịt heo. Tập tục này thôn chúng tôi hình như cũng có.

Hiện giờ là năm thứ hai sau khi ông nội hấn qua đời, nhà bọn họ cũng có giết heo, sau đó các thân thích cũng đều tụ họp tại nhà hấn. Một nhà cô cả hấn ở phòng trước kia ông nội hấn ở, cũng ngủ ngay chiếc giường ông nội hấn ngủ lúc còn sống.

Buổi tối, em họ ba tuổi của hấn bởi vì tuổi còn nhỏ, ngủ rất sớm, cô cả hấn trước hết ôm con trai tới giường nọ, chẳng ngờ con trai lại đột ngột tỉnh dậy, ngồi trên giường quay về hướng không khí không ngừng hô “Ông nội, ông nội.”

Hấn nói lúc ấy hấn cũng ở đó, biểu hiện của em họ hấn khiến người nhà đều sợ hãi, những người lớn đều nói là ông nội hấn cũng trở về ăn thịt heo.

Song vì nhà hấn nhỏ, không nhiều phòng lắm, đêm hôm đó cả nhà cô cả hấn vẫn không đổi phòng, cũng chẳng đổi giường, cứ như vậy qua một đêm. Sáng ngày thứ hai thức dậy, cô cả hấn nói thắt lưng mình đau kinh khủng.

Cô cả hấn trước kia cũng không có bệnh đau thắt lưng, sau khi sinh em họ hấn xương cốt cũng vẫn khỏe mạnh, nhưng mọi người đều biết ông nội hấn có bệnh đau thắt lưng.

Sau này cô cả hấn trở về nhà mình, thắt lưng đau nhức cũng tốt lên.

....

Cô cả của An Nhiên kỳ thật là một người đáng thương. Tuổi còn trẻ chồng xảy ra tai nạn xe đã chết, còn chưa kịp sinh con.

Dượng lớn trước của hần cũng là người trong thôn này, sau khi gặp chuyện không may, cô cả hần chỉ có một mình ở trong căn nhà ngói hai tầng, nhưng buổi tối mỗi ngày ngủ trên giường, chung quy vẫn cảm thấy có ai đó đè trên người cô.

Có lẽ đây là quỷ áp giường người ta thường nói nhỉ, song cô cả hần đoán là dượng lớn của hần trở về. Mặc dù một hồi vợ chồng, nhưng dù sao đã âm dương cách biệt, mỗi đêm quấy rầy như vậy, cô cả hần cũng có chút chịu không thấu, dứt khoát từ trong phòng chuyển ra.

Cô cả hần dù sao cũng còn trẻ, xã hội hiện tại so với quá khứ đã văn minh hơn không ít, liền có người tới giới thiệu đối tượng cho cô cả.

Đối phương lớn hơn cô cả bảy tuổi, vợ đã chết, không có con cái. Hoàn cảnh hai người tương đương, nói chuyện cũng rất hợp, cảm tình nóng lên rất nhanh.

Người nam nhân này chính là dượng cả hiện tại của An Nhiên, kết hôn với cô cả hần bốn năm trước, ba năm trước có con, chính là em họ hần.

Cô cả hần ngẫu nhiên nhắc tới lúc đầu khi còn đang hẹn hò với dượng cả hiện tại của hần có phát sinh một chuyện. Ngày đó trời nóng, cô cả hần tan tầm sớm trở về, liền đến nhà dượng cả hần.

Dượng cả hần khi đó đã đem chìa khóa nhà giao cho cô, cho nên cô cả hần có thể tự mở cửa vào.

Ngày đó dượng cả trở về rất muộn, cô cả hần đã nấu xong bữa trưa, vẫn không thấy dượng trở về cũng có chút mệt mỏi buồn ngủ, cầm chiếu trong phòng ngủ dượng tới căn phòng gần cửa nhà trái trên sàn, rồi đi ngủ.

Bởi vì cả hai còn chưa kết hôn, cho nên cô cả hần mới không muốn ngủ trên giường đối phương.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô cả hần cảm thấy trên người lạnh lạnh, dường như còn có 'người' giẫm qua người mình. Trong lòng cả kinh, nhanh chóng mở mắt nhìn, nhưng lại không thấy có gì trong phòng.

Từ đó về sau cách quãng lại có vài ngày, cô cả hần ngủ trong phòng kia đều cảm thấy có ai đó giẫm qua người mình, liền hỏi dượng cả hần chuyện này, nói có phải 'nàng' thường xuyên trở về không.

Dượng cả hần liền thẳng thắn nói vợ đã chết của mình sẽ thường xuyên về nhà, nhưng khi nàng còn sống trời sinh tính tình thiện lương, cho nên sau khi chết chắc là sẽ không hại người.

Mặc dù như thế, cô cả của An Nhiên vẫn có chút nghi mà sợ. Sau khi tái hôn, liền cùng dượng cả hiện giờ của An Nhiên đến nội thành định cư, cũng tìm công việc trong nội thành, rất ít khi trở về thôn.

...

Tôi cuối cùng oán giận An Nhiên thích nói những thứ quỷ quỷ thần thần gì đó hù dọa người ta, hần liền chê cười tôi là đứa nhất gan.

Tôi liền kỳ quái, người nhà bọn họ làm sao dễ dàng đụng tới thứ không sạch sẽ như vậy.

An Nhiên cũng không thể nói tại sao.

Nhưng An Nhiên nói, kỳ thật hần mới là người gặp loại chuyện này nhiều nhất trong nhà bọn họ.

Hần nói, hần không chỉ có thể cảm giác được, còn có thể chứng kiến rõ ràng rành rành.

Tôi cười nói hần lại bắt đầu muốn dọa tôi rồi.

Hần từ chối cho ý kiến, chỉ mỉm cười nhìn tôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-khe-tap-tro>